

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAWIEDLIWOŚCI.

WARSZAWA.

№ 22.

15 listopada 1924.

T R E Ś Ć :

ROZPORZĄDZENIA:

	<i>Str.</i>
34. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 października 1924 r. o rozmieszczeniu rewirów śledczych w powiecie dziśnieńskim w okręgu sądu okręgowego w Wilnie.	554
35. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 października 1924 r. o uchyleniu 150 art. Tymczasowej instrukcji ogólnej dla Sądów Królestwa Polskiego.	555

OKÓLNIKI:

Okólnik № 924/II. G. S./24 w sprawie dodatku stołecznego i kresowego.	555
Okólnik № 948/II. A./24 w sprawie przetrzymywania więźniów w aresztach komunalnych	555
Okólnik № 949/II. A./24 w sprawie udzielania Izbom Lekarskim odpisów wyroków, zapadłych w sprawach karnych przeciwko lekarzom.	556
Okólnik № 951/II. G. S./24 w sprawie pośmiertnego i zwrotu kosztów leczenia i pogrzebu po zmarłych pracownikach państwowych.	557
Okólnik № 952/II. G. S./24 w sprawie przerachowania wartości inwentarzewych na złote	557
Okólnik № 953/I. U./24 w sprawie przesyłania pieniędzy do Ministerstwa Spraw Zagranicznych	558
Okólnik № 954/II. G. S./24 w sprawie waloryzacji zaległego komornego oraz zaliczek, wypłaconych na poczet komornego.	558
Okólnik № 955/II. G. S./24 w sprawie sposobu postępowania przy składaniu i podejmowaniu depozytów rzeczowych	559

PISMA OKÓLNE:

Pismo okólne № 806/III. A. W./24 w sprawie dochodzeń, przy ucieczce więźniów, wyznaczania dozoru przy robotach zewnętrznych i nakładania kar	561

Pismo okólne № 807/I. U./24 w sprawie poszukiwania osób zaginionych w Rosji	Str. 563
Pismo okólne № 809/II. A./24 w sprawie wydawnictwa „Informator powszechny Rzeczypospolitej Polskiej”	564
Pismo okólne № 810/II. G. S./24 w sprawie komisowej sprzedaży walut zagranicznych	564
Pismo okólne № 813/III. P. W./24 w sprawie umów z pracownikami kontraktowymi działów pracy więzień	565
Pismo okólne № 815/II. G. S./24 w sprawie zamiany na obligacje pożyczki konwersyjnej znajdujących się w depozytach kas skarbowych obligacyj pożyczek państwowych z r. 1918 i 1920	566
KOMUNIKATY:	
Komunikat w sprawie wymiany biletów zdawkowych	566
Komunikat w sprawie fałszywych banknotów 10-cio złotych	567
Komunikat w sprawie trybu wypłat gotówkowych	568
ZAWIADOMIENIA:	
Wykaz nieobsadzonych etatów w dniu 1 listopada 1924 r. w apelacjach: warszawskiej, lubelskiej i wileńskiej	569
RUCH SŁUŻBOWY	570
ADWOKATURA:	
a) W Okręgu Izby Adwokackiej w Krakowie	573
b) W Okręgu Izby Adwokackiej we Lwowie	574
c) W Okręgu Izby Adwokackiej w Samborze	575
KONKURSY	575
SPROSTOWANIA	576

34.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 października 1924 r. o rozmieszczeniu rewirów śledczych w powiecie dziśnieńskim w okręgu sądu okręgowego w Wilnie.

Na mocy art. 23 dekretu z dnia 3 stycznia 1918 r. (Dz. P. K. P. № 1) zarządza się w okręgu sądu okręgowego w Wilnie co następuje:

§ 1. Przenosi się siedzibę I rewiru śledczego powiatu dziśnieńskiego z Łużek do Dżisny.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze uzyskuje moc obowiązującą z dniem 1 grudnia 1924 r.

Minister Sprawiedliwości:

Wł. Wyganowski

35.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 października 1924 r. o uchyleniu 150 art. Tymczasowej instrukcji ogólnej dla Sądów Królestwa Polskiego.

§ 1. Artykuł 150 Tymczasowej instrukcji ogólnej dla sądów Królestwa Polskiego (Dz. Urz. Depart. Sprawiedl. z 1917 r. № 2 dział III poz. 4) uchyla się.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Sprawiedliwości:

Wł. Wyganowski

OKÓLNIK № 924/II. G. S./24

w sprawie

dotatku stołecznego i kresowego.

Do wszystkich władz asygnujących wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa oraz do Pana Prezydenta Komisji Kodyfikacyjnej.

Wskutek pisma Ministerstwa Skarbu z dnia 28 sierpnia r. b. № 2412/DB I. wyjaśniam, że prawo do uchwalonych przez Radę Ministrów na zasadzie art. 4 ustęp ostatni ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych (Dz. U. R. P. № 116 poz. 924) dodatków: stołecznego oraz kresowego i wyrównawczego kresowego dla funkcjonarjuszów województwa śląskiego, przysługuje funkcjonarjuszom państwowym zajmującym stanowiska służbowe w Warszawie wzgl. w województwie śląskiem, chociażby ci funkcjonarjusze zostali delegowani poza obszar Warszawy wzgl. województwa śląskiego i pobierali z tytułu delegacji należności, przysługujące w myśl przepisów o podróżach służbowych.

Funkcjonarjuszom, delegowanym z innych miejscowości do Warszawy lub do miejscowości, położonej na obszarze województwa śląskiego odnośny dodatek do uposażenia nie przysługuje, wypłaca się im natomiast przy zastosowaniu § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 lipca 1924 r. (Dz. U. R. P. № 72 poz. 703) diety, zwiększone o procent dodatku stołecznego, względnie dodatku kresowego (z wyłączeniem dodatku wyrównawczego) w myśl § 5 wymienionego rozporządzenia.

Warszawa, dnia 12 września 1924 r.

Za Ministra:

Dyrektor Departamentu:

Augustynowicz

OKÓLNIK № 948/II. A./24

w sprawie

przetrzymywania więźniów w aresztach komunalnych.

Do Panów Prezesów sądów apelacyjnych w Warszawie, Lublinie i Wilnie oraz Panów Prokuratorów przy tychże sądach.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zwróciło się do Ministerstwa Sprawiedliwości z pismem następującej treści:

„Ministerstwo Spraw Wewnętrznych komunikuje, że w myśl art. 8 i 124 ustawy o przetrzymywaniu pod strażą (tom XIV Zb. Pr. Ros. Imp.) domy

aresztów w b. dzielniczy samorządów, służą do przetrzymywania osób skazanych przez sądy pokoju i władze administracyjne na karę aresztu, pomieszczenie zatem w domach aresztu osób skazanych na karę więzienia lub będących pod śledztwem byłoby sprzeczne z obowiązującymi przepisami.

Niezależnie od powyższego nasuwają się ponadto trudności następujące:

1) Wspomniane domy aresztu z punktu widzenia bezpieczeństwa nie są urządzone na przetrzymywanie w nich skazanych za ciężkie przewinienia lub pozostających pod zarzutem popełnienia ciężkiego przestępstwa. Strzeżenie tego rodzaju osób spowodowałoby zbyt duże obciążenie organów policji państwowej, co bardzo niekorzystnie może się odbić na miejscowym stanie bezpieczeństwa z powodu szczupłego etatu policji państwowej, która w myśl obowiązujących przepisów nie jest powołana do tego rodzaju czynności.

2) Sejmiki powiatowe, na których ciąży obowiązek zaopatrywania wyżej wspomnianych aresztantów, ponoszą bardzo znaczne deficyty z powodu stawki niewspółmiernej z rzeczywistymi kosztami, jakie Ministerstwo Sprawiedliwości wyznacza na utrzymanie (wyżywienie) aresztantów sądowych.

Z tych powodów nie jest pożądane aby do wspomnianych aresztów kierowano osoby innej kategorii niż to przewiduje art. 8 ustawy o przetrzymywaniu pod strażą.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, idąc po linii polityki kryminalnej, w której niemniej jest zainteresowane, gotowe jest w miarę możliwości uwzględnić żądania władz sądowych, uprasza jednak Ministerstwo Sprawiedliwości o wydanie zarządzeń, aby ze względu na wyżej przytoczone okoliczności nie kierowały do domów aresztu cięższych przestępców, co się zaś tyczy pozostających pod śledztwem, aby ograniczyły się do najniezbędniejszych wypadków, wymagających np. konfrontacji na miejscu i aby śledztwa tych osób były przeprowadzane w trybie przyspieszonym.

Podając powyższe do wiadomości, proszę Panów Prezesów i Prokuratorów o wydanie odpowiednich zarządzeń, aby władze sądowe nie przetrzymywały więźniów przez dłuższy przeciąg czasu w aresztach komunalnych, a w szczególności w nie odpowiadających elementarnym wymaganiom bezpieczeństwa aresztach gmin wiejskich.

Warszawa, dnia 29 października 1924 r.

Minister Sprawiedliwości:

Wł. Wyganowski

OKÓLNIK № 949/II. A./24

w sprawie

udzielania Izdom Lekarskim odpisów wyroków, zapadłych w sprawach karnych przeciwko lekarzom.

Do wszystkich sądów I i II instancji.

Celem ułatwienia Izdom Lekarskim dokładnego spełniania zadania strzeżenia godności i sumiennosci stanu lekarskiego w myśl art. 1 ustawy z dnia 2 grudnia 1921 r. (Dz. U. R. P. № 105 poz. 763) proszę, aby wszystkie sądy orzekające w I instancji nadsyłały odnośnym Izdom Lekarskim odpisy prawomocnych wyroków, zapadłych w sprawach karnych przeciwko lekarzom.

Obecnie istnieją następujące wojewódzkie Izby Lekarskie:

- 1) Izba Białostocko-Warszawska (Warszawa, Niecała 7),
- 2) Izba Lubelska (Lublin, Początkowska 16, szpital Św. Wincentego),

- 3) Izba Łódzka (Łódź, Kościuszki 17),
 - 4) Izba Poznańsko-Pomorska (Poznań, Św. Marcina 66),
 - 5) Izba Krakowska (Kraków, Pijarska 9),
 - 6) Izba Lwowska (Lwów, Asnyka 3),
- oraz Naczelna Izba Lekarska, Warszawa, Widok 23.

Nadmieniam, że w sprawach, w których jest poruszona strona zawodowo-etyczna lekarzy lub stanu lekarskiego i w których z tego względu zachodzi potrzeba wysłuchania znawców wskazanem byłoby powoływać jako znawców przede wszystkim przedstawicieli Izb Lekarskich.

Warszawa, dnia 29 października 1924 r.

Minister Sprawiedliwości:

Wł. Wyganowski

OKÓLNIK № 951/II. G. S./24

w sprawie

pośmiertnego i zwrotu kosztów leczenia i pogrzebu po zmarłych pracownikach państwowych.

Do wszystkich władz asygnujących wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa oraz do Pana Prezydenta Komisji Kodyfikacyjnej.

Celem umożliwienia jak najrychlejszej wypłaty pośmiertnego, kosztów leczenia i pogrzebu po zmarłych pracownikach państwowych okólnikiem № 890/II. O./24 zarządzone, aby władze asygnujące przesyłały odnośne asygnacje wprost do właściwej kasy skarbowej swego okręgu terytorjalnego, to jest bez ewentualnego stosowania postanowień § 34 Przepisów rach. kasowych o asygnacjach z upoważnienia. Nawet w tym wypadku, gdy okrąg działania władzy, asygnującej wymienione na wstępie należności, obejmuje kilka okręgów izb skarbowych, niema potrzeby stosowania § 34 Przepisów rach. kas. ze względu na to, iż kredyt nie jest podzielony między izby skarbowe, lecz jest skoncentrowany na rachunku Centralnej Księgowości Ministerstwa Skarbu. Jednak koniecznym jest, aby — o ile to dotychczas nie nastąpiło — władze asygnujące podały do wiadomości kas skarbowych swego okręgu terytorjalnego wzory podpisów osób urzędowych, uprawnionych do podpisywania i kontrasygnowania asygnacji (§ 23 Przepisów rach. kas.), gdyż kasa skarbową nie mając wzoru podpisów, byłaby zmuszona odmówić honorowania asygnacji wskutek czego rychła wypłata byłaby niemożliwą.

Warszawa, dnia 5 listopada 1924 r.

Minister Sprawiedliwości:

w z. *Siennicki*
Podsekretarz Stanu

OKÓLNIK № 952/II. G. S./24

w sprawie

przerachowania wartości inwentarzowych na złote.

Do władz asygnujących wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa oraz do Pana Prezydenta Komisji Kodyfikacyjnej.

W porozumieniu z Ministerstwem Skarbu oznajmiam, że wykazaną w księgach inwentarzowych wszystkich władz i urzędów Ministerstwa Sprawiedliwości wartość posiadanych obecnie przedmiotów, obliczoną w markach, rublach, ko-

ronach i t. d. (okolnik № 282/20 Dz. Urz. № 5—6 z roku 1920) należy przerachować na złote według skali podanej w § 2 rozporządzenia z dnia 14/V 1924 r. (Dz. U. R. P. № 42 poz. 441) i uwidocznic w rzeczonych księgach czerwonym atramentem z powołaniem się na niniejsze zarządzenie.

O wykonaniu zechcą władze asygnujące zawiadomić Ministerstwo Sprawiedliwości najdalej do końca roku bieżącego.

Warszawa, dnia 5 listopada 1924 r.

Minister Sprawiedliwości:

w z. *Siennicki*
Podsekretarz Stanu

OKÓLNIAK № 953/I. U./24

w sprawie

przesyłania pieniędzy do Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

Do wszystkich Sądów i Prokuratur.

Niektóre sądy, przysyłając sumy pieniężne do Ministerstwa Spraw Zagranicznych, nie określają dokładnie spraw, których te przesyłki dotyczą.

Zarządzam ponownie, aby wszystkie przesyłki pieniężne, a szczególnie przesyłki przeznaczone dla Ministerstwa Spraw Zagranicznych, zawierały dokładne określenie sprawy, której dotyczą, przeznaczenie przesyłki, oraz numer (liczbę czynności), jaki ma sprawa w tym urzędzie, dla którego przesyłka jest przeznaczona.

Wszelako sumy pieniężne, przeznaczone dla Ministerstwa Spraw Zagranicznych, należy wysyłać wprost do tego Ministerstwa tylko wtedy, gdy tego w danym wypadku wyraźnie zażądano. We wszystkich innych wypadkach zaś sumy, przeznaczone dla Ministerstwa Spraw Zagranicznych, należy wpłacać w najbliższej kasie skarbowej na rubrykę „przywrócenie kredytów w dziale III budżetu wydatków Ministerstwa Spraw Zagranicznych”.

Przy takiej wpłacie muszą być wyszczególnione wszystkie daty, o których mowa w ustępie poprzednim, nie trzeba natomiast o tej wpłacie zawiadamiać osobno Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

Warszawa, dnia 5 listopada 1924 r.

Minister Sprawiedliwości:

Wł. Wyganowski

OKÓLNIAK № 954/II. G. S./24

w sprawie

waloryzacji zaległego komornego oraz zaliczek, wypłaconych na poczet komornego.

Do władz asygnujących wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa w całym Państwie.

Ustawa o ochronie lokatorów z 11 kwietnia r. b., do której odsyła § 42 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dn. 14 maja 1924 r. o przerachowaniu należności prywatno-prawnych, reguluje wysokość komornego jedynie za czas od 1 czerwca

1924 r. począwszy. O ile zaś chodzi o komorne zaległe za okres wcześniejszy, pytanie czy i jak tę sumę należy zwaloryzować rozstrzyga się na zasadzie § 29 punkt d) powołanego rozporządzenia. Według tego przepisu decyduje przede wszystkim fakt, która strona ponosi winę, że należność nie została we właściwym czasie zapłacona. Jeżeli lokator zalegał z zapłatą komornego a zwłaszcza jeżeli wynajmujący upominał się bez skutku o zapłatę, wówczas waloryzacja jest uzasadniona i można, zwłaszcza gdy należność nie jest znaczna, zastosować nawet pełną stawkę z § 2 rozporządzenia. Jeżeli natomiast — jak zazwyczaj bywało — nie lokator lecz wynajmujący zalegał z przyjęciem zapłaty, albo wręcz przyjęcia odmawiał, wówczas jakkolwiek waloryzacja według § 29 lit. d) nie powinna nastąpić.

Co się tyczy należności, przypadających na rzecz Skarbu Państwa z tytułu robót, wykonanych celem utrzymania wynajętych budynków w stanie zdatnym do użytku, to o tem, czy i o ile wydatki tego rodzaju winny być przez właściciela zwrócone, decyduje przede wszystkim umowa a w braku jej prawo dzielnicowe (art. 1720, 1754 kod. Nap., § 197 kod. cyw. austr., § 547 niem. kod. cyw.). Sposób przerachowania takich należności reguluje § 29 punkt e) rozporządzenia z dn. 14 maja r. b. Według tego przepisu należy uwzględnić przede wszystkim wartość, jakoby miały wykonane nakłady, gdyby je poczyniono w czasie, gdy przerachowanie ma być dokonane. Zaleca się w tych wypadkach przyjąć pełne stawki według § 2 rozp., a dopiero gdyby się okazało, że obliczona w ten sposób suma przewyższa obecną wartość nakładów, należałoby stawkę przerachowania odpowiednio umniejszyć.

Jeżeli w czasie, kiedy nakłady poczyniono, należało się nawzajem właścicielowi komorne, należy sumę komornego za czas poprzedzający wykonanie nakładu potrącić od nominalnej sumy nakładu w markach polskich i dopiero niepokrytą w ten sposób nadwyżkę nakładów przerachować.

Warszawa, dnia 12 listopada 1924 r.

Minister Sprawiedliwości:

Wł. Wyganowski

OKÓLNIAK № 955/II. G. S./24

w sprawie

sposobu postępowania przy składaniu i podejmowaniu depozytów rzeczowych.

Do wszystkich sądów w okręgach sądów apelacyjnych w Krakowie i Lwowie oraz w okręgu sądu okręgowego w Cieszynie.

Wobec wyeliminowania na podstawie okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 22.IV 1924 r. L. D. K. 2762 książeczek oszczędnościowych, znajdujących się w depozytach kas skarbowych na obszarze b. zaboru austriackiego z sum depozytowych i zapisania ich do księgi depozytów rzeczowych właściwych władz względnie urzędów, sądy, w których siedzibie znajdują się kasy skarbowe, obowiązane są stosować się w sprawie sposobu postępowania przy składaniu i podejmowaniu depozytów rzeczowych ściśle do przepisów rachunkowo-kasowych (Dz. Urz. Min. Skarbu № 45/1921) a w szczególności do postanowień §§ 63, 64 i 65, których tekst w dosłownym brzmieniu jest następujący:

„§ 63. Urzędy państwowe mogą składać w kasach skarbowych swego okręgu depozyty rzeczowe w skrzynkach i kopertach”.

„§ 64. Skrzynki winny być niewielkich rozmiarów, dostatecznie mocne, z wiekiem na zawiasach wewnętrznych, zamknięte na zamek lub kłódkę, obwiązane na krzyż jednostajnym sznurkiem, którego końce mają być przypięczone do skrzynki tak, żeby skrzynka nie mogła być otwarta bez uszkodzenia pieczęci. Koperty winny być z mocnego papieru lub płótna, zaklejone i opieczetowane. Skrzynki i koperty winny być opieczetowane pieczęcią urzędu, który składa depozyt na przechowanie, oraz zaopatrzone podpisem kierownika urzędu i podpisem urzędnika, w obecności którego depozyt opieczetowano”.

„§ 65. Urząd, który ma oddać na przechowanie depozyt rzeczowy, wpisuje go do księgi depozytów rzeczowych (wzór № 10) i odsyła przez swego funkcjonariusza do kasy skarbowej wraz z księgą i pismem, zawierającym upoważnienie do złożenia depozytu. Kasa potwierdza odbiór depozytu w doręczonej księdze urzędu składającego, a nawzajem funkcjonariusz składający potwierdza złożenie depozytu w księdze kasy. Wydanie rzeczowego depozytu następuje na podstawie pisemnego żądania urzędu dysponującego tym depozytem do rąk upoważnionego do tego urzędnika, który odbiór depozytu potwierdza w księdze depozytów rzeczowych kasy, a nawzajem kasa potwierdza wydanie depozytu w księdze depozytów rzeczowych urzędu składającego.

Wzory podpisów funkcjonariuszów, składających w kasach i odbierających z kas depozyty rzeczowe, oraz odciski pieczęci urzędów składających winny być udzielone kasom przez właściwe urzędy”.

Dla sądów, w których siedzibie niema kas skarbowych, księgi depozytów rzeczowych będą prowadzone zastępczo przez sądy, znajdujące się w siedzibie kas, którym przydzielono prowadzenie depozytów sądowych kas, zwiniętych.

W razie zgłoszenia się deponenta z depozytem rzeczowym sąd dysponujący depozytem po objaśnieniu o warunkach, dotyczących opakowania oraz przyjęcia depozytu, wyda deponentowi pisemne polecenie do właściwej kasy skarbowej co do przyjęcia depozytu za pośrednictwem sądu, będącego w siedzibie odnośnej kasy; sąd ten po zgłoszeniu się deponenta i po zaciągnięciu depozytu do księgi depozytów rzeczowych postąpi w myśl zarządzeń, zawartych w §§ 63—64 i 65 przepisów rachunkowo-kasowych.

Przy wydaniu depozytu rzeczowego sąd dysponujący depozytem wyda upoważnionemu do odbioru pisemne polecenie wydania depozytu, skierowane do odnośnej kasy skarbowej za pośrednictwem sądu, znajdującego się w siedzibie kasy. Strona uprawniona do odbioru zgłosi się z poleceniem do pośredniczącego sądu, który postąpi w myśl wspomnianych powyżej postanowień.

Książeczki wkładkowe kas oszczędności opieczetowuje się w osobnych kopertach o ile ilość ich jest nieznaczna, książeczki zaś zdeponowane w większej ilości należy dla uniknięcia potrzeby opieczetowywania licznych kopert przechowywać w skrzyniach dostarczonych przez sądy. Skrzynie te należy na przyszość zaopatrywać w dwa zamki lub kłódki z tem, iż klucze od każdego z tych zamków mają przechowywać dwaj różni funkcjonariusze sądowi, tak, aby przy otwarciu skrzyni udział obydwóch był niezbędny.

Kosztowności powinny być przechowywane w pudełkach lub skrzyneczkach, dostarczonych przez deponenta.

Co do depozytów, przeniesionych już w myśl powołanego na wstępie okólnika Ministerstwa Skarbu do księgi depozytów rzeczowych, sądy wykonają zarządzenia objęte odnośnymi przepisami.

W zastępstwie sądów, znajdujących się poza siedzibą kasy skarbowej, wykonają te czynności sądy pośredniczące w siedzibie kas i zawiadomią o tem sądy dysponujące depozytami, podając odnośne daty zarachowania w księdze depozytów rzeczowych.

Z książeczkami kasy oszczędności, będącymi własnością kas sierocych, postąpić należy tak samo, jak z innymi książeczkami, przyczem pamiętać na-

leży, że przy realizowaniu książeczek lub lokowaniu gotówki na książeczkę mają współdziałać 2 funkcjonariusze sądowi oraz funkcjonariusze kasy skarbowej, których obowiązkiem będzie zbadać, czy gotówka uzyskana ze zrealizowania książeczki została zapisana na przychód dziennika i czy stan książeczki został powiększony o kwotę, która w tym celu w dzienniku kasy sieroczej wydana została, — oraz dopilnować odnotowania odnośnych dat w księdze depozytów rzeczowych.

W imieniu sądów zamiejscowych będzie te czynności wykonywał sąd w siedzibie kasy skarbowej bez odnoszenia się do sądu dysponującego kredytem.

Ze względu, że depozyty rzeczowe podlegać będą tylko kontroli sądów, przełożeni tych sądów będą osobiście odpowiedzialni za przeprowadzenie rewizyj (szkontra) depozytów rzeczowych zarówno własnych, jak i sądów zamiejscowych w okresach co najmniej kwartalnych.

Wszystkie efekta z wyłączeniem państwowych papierów wartościowych mają być zarachowywane w dziennikach depozytów sądowych i kasy sieroczej według ilości złożonych kopert względnie skrzynek bez oznaczenia wartości.

Druki na księgi depozytów rzeczowych według wzoru № 10 otrzymają sądy za pośrednictwem sądów apelacyjnych w Krakowie i Lwowie oraz sądu okręgowego w Cieszynie.

Warszawa, dnia 14 listopada 1924 r.

Minister Sprawiedliwości:

w z. *Siennicki*

Podsekretarz Stanu

PISMO OKÓLNE № 806/III. A. W./24

w sprawie

dochodzeń, przy ucieczce więźniów, wyznaczania dozoru przy robotach zewnętrznych i nakładania kar.

Do wszystkich Panów Naczelników Więzień okręgu sądu apelacyjnego w Warszawie, Lublinie i Wilnie.

Z otrzymywanych przez Ministerstwo Sprawiedliwości raportów o ucieczkach więźniów wynika, że niektórzy pp. Naczelnicy więzień nie przestrzegają dostatecznie zarządzeń Ministerstwa, zawartych w okólnikach z dnia 26 lutego 1919 r. za № 38 i z dnia 13 maja 1919 r. za № 77 i pomimo, że okólniki te w kategorycznej formie wymagają przesłania oryginału dochodzenia do władz prokuratorskich, a odpisu do Ministerstwa, zarządzenie to komentują niewłaściwie i albo oryginał dochodzenia przesyłają do Prokuratora, a do Ministerstwa jedynie raport z podaniem faktu ucieczki, lub też ograniczają się do zawiadomienia Prokuratora o fakcie ucieczki, a oryginał, lub odpis dochodzenia, przedstawiają do Ministerstwa.

Takie postępowanie sprzeczne jest przedewszystkiem z wymaganiami wyżej podanych okólników, a ponadto uniemożliwia Ministerstwu ocenę działalności i postępowania władz i funkcjonariuszów więziennych podczas dokonania przez więźniów ucieczki, oraz ocenę istniejącego w więzieniu wewnętrznego regulaminu i wydanych w związku z ucieczką zarządzeń i uzupełnień tego regulaminu. Z drugiej strony, ponieważ winni współdziałania przy ucieczce więźnia, lub niedbalstwa przy dozorowaniu, odpowiadają z mocy art. 173 i 652 K. K., urząd prokuratorski, w razie otrzymania zawiadomienia o ucieczce

bez dołączenia oryginału dochodzenia, pozbawiony jest możności powzięcia decyzji, co do ewentualnego pociągnięcia winnych do odpowiedzialności karnej.

Powyższe przepisy, w myśl ostatniego ustępu pun. 2 art. 48 projektu obowiązującego regulaminu więziennego, powinny być przestrzegane w całości także w razie stwierdzenia usiłowania ucieczki więźniów.

Powołując się na wspomniane wyżej okólniki, Ministerstwo Sprawiedliwości przypomina Panom Naczelnikom więzień, że w razie dokonania, lub usiłowania ucieczki więźnia, należy bezzwłocznie wszcząć dochodzenie, którego oryginał przesać do właściwego prokuratora, a odpis przedstawić do Ministerstwa, ze wskazaniem, do którego prokuratora i kiedy (data i L. dziennika) przesłany został oryginał.

Zauważono również, że w dochodzeniach częstokroć nie podaje się takich niezbędnych dla sprawy wiadomości, jak kategoria zbiegłego lub usiłującego zbiec więźnia (t. j. karny czy śledczy), wysokość wymierzonej przez sąd kary, rodzaj przestępstwa, względnie artykuł kodeksu karnego, z którego został skazany, termin ukończenia kary i, o ile chodzi o więźnia przewencyjnego, do dyspozycji jakich władz, zbiegły lub usiłujący zbiec więzień, pozostawał w więzieniu i o co jest oskarżony, oraz czy przebywał w więzieniu po raz pierwszy, czy też jest recydywistą.

Pozatem stwierdzono, że w dochodzeniach przy protokółowaniu zeznań personelu dozorczego lub w raportach używa się jednej dla wszystkich nazwy „dozorca”, bez względu na to, czy funkcjonariusz, o którym mowa w dochodzeniu lub raporcie, jest dozorcą, młodszym dozorcą, lub pełni obowiązki młodszego dozorczy (na próbnej służbie), lub też dozorcą kontraktowym.

Nie jest również przestrzegany przepis pisma okólnego № 676/III. A. W./24 z dnia 28 lutego 1924 r. L. III. A. W. 3680/33 w części, dotyczącej konfrontowania badanych, w razie sprzeczności zeznań oraz w części stawiania wniosków i opinii co do osoby winnego. Ostatniemi czasy napływa do Ministerstwa bardzo dużo podań b. dozorców o pozostawienie ich na służbie. Pomimo, że petent został zwolniony na skutek wniosku Naczelnika więzienia, niejednokrotnie pp. Naczelnicy więzień, przesyłając takie podania do Ministerstwa, wbrew pierwotnemu wnioskowi, stawiają wniosek przychylny i prośbę petenta o pozostawienie na służbie popierają.

Aczkolwiek art. 77 ustawy o państwowej służbie cywilnej, zalicza karę „nagany” do kategorii kar dyscyplinarnych, a art. 78 prawo nakładania tej kary wyraźnie zastrzega wyłącznie Komisji Dyscyplinarnej, pp. Naczelnicy więzień bardzo często artykuł ten naruszają i traktując „naganę” jako karę porządkową, stosują ją w wypadkach wykroczeń służbowych do podwładnych funkcjonariuszów. To samo da się powiedzieć o nakładaniu kary aresztu. Dekret z dnia 8 lutego 1919 r. w artykule 6-tym, mającym w części, dotyczącej kary aresztu, wobec ograniczeń dla dozorców więziennych, przewidzianych w art. 118 ustawy o państwowej służbie cywilnej, moc obowiązującą i obecnie, daje Naczelnikom więzień prawo nakładania kary aresztu zwykłego do 3-ch dni. Tymczasem niektórzy pp. Naczelnicy, wymiar tej kary posuwają aż do 7-miu dni. Miał także miejsce w jednym z więzień wypadek ukarania dozorczy więziennego karą siedmiu dni aresztu domowego, t. j. karą, żadnymi przepisami nie przewidzianą.

Ministerstwo Sprawiedliwości zwraca uwagę, że przeciwko winnym naruszenia najwyższego wymiaru kary aresztu, przewidzianego art. 6 wspomnianego dekretu, będzie wszczęte dochodzenie sądowo-karne z art. 649 K. K.

W końcu Ministerstwo Sprawiedliwości przypomina pp. Naczelnikom więzień okólnik z dnia 13 maja 1919 r. № 73, wkładający odpowiedzialność za dozоровanie więźniów na zarząd więzienny i zabraniający oddawania więźniów do pracy poza obrębem więzienia, pod dozorem wyłącznie funkcjonariuszów

władz administracyjnych lub wojskowych, — podaje do wiadomości i ścisłego wykonania, że wysyłając więźniów na roboty zewnętrzne, należy wyznaczyć, pod własną odpowiedzialnością, niezbędną ilość dozorców, biorąc pod uwagę ilość wysyłanych więźniów, miejscowość gdzie ma być wykonywana praca, sam rodzaj pracy i rozlokowanie więźniów podczas pracy. Przy każdej osobno pracującej grupie więźniów, należy wystawić osobną wartę, składającą się nie mniej jak z 2-ch dozorców, z tem, jednak, aby na każdego dozorcę przypadało nie więcej, jak 8—10 więźniów.

Eskorta powinna być wyznaczona wyłącznie z dozorców etatowych i doświadczonych i uzbrojona zawsze w broń palną. Wyznaczanie do eskorty praktykantów, lub dozorców, wynajętych przez dział pracy, oraz wysyłanie na roboty zewnętrzne (poza obręb więzienia) więźniów przewencyjnych, jest stanowczo wzbronione.

Pożądane jest, aby pp. Naczelnicy więzień, do dochodzeń o ucieczce lub usiłowaniu ucieczki, dołączali w celu orientacji odręczny planik miejsca ucieczki.

Warszawa, dnia 29 października 1924 r.

Minister Sprawiedliwości:

w z. Siennicki

Podsekretarz Stanu

PISMO OKÓLNE № 807/I. U./24

w sprawie

poszukiwania osób zaginionych w Rosji.

Do wszystkich sądów.

Pismo okólne z dnia 6 lutego 1922 r., ogłoszone w № 4 Dziennika Urzęd. ulega niniejszem odwołaniu, a na jego miejsce wstępują stosownie do życzenia Ministerstwa Spraw Zagranicznych następujące wskazówki:

1) Jeżeli ostatnia wiadomość dotycząca osoby zaginionej pochodzi z czasu przed rokiem 1921, to przeprowadzanie szczegółowych poszukiwań można zazwyczaj uważać za bezowocne i nieprowadzące do celu. Ministerstwo Spraw Zagranicznych zarządzi jedynie, by obwieszczenia sądowe o takich zaginionych były wywieszane w lokalach naszych placówek konsularnych w Rosji. Obwieszczenia należy, o ile sąd ten środek uzna za wskazany, przysyłać do Ministerstwa Spraw Zagranicznych, Departament Konsularny.

Jeżeli osoba poszukiwana nie zgłosi się w terminie określonym w obwieszczeniu albo też placówka konsularna nie uzyska o tej osobie jakiejś innej wiadomości, — Ministerstwo Spraw Zagranicznych zawiadomi właściwy sąd, że wywiad nie dał wyniku.

2) Gdyby sąd posiadał wiadomość o miejscu pobytu (adresie) zaginionego w r. 1921 lub w czasie późniejszym, to Ministerstwo Spraw Zagranicznych na życzenie zarządzi poszukiwania za pośrednictwem Konsulatu. Za adres w tem rozumieniu nie może oczywiście uchodzić wskazanie jakiegokolwiek oddziału dawnej armii rosyjskiej.

Przeprowadzenie takiego wywiadu może wymagać interwencji u Centralnych Władz Związku S. R. R. i uiszczenie sowieckiej opłaty konsularnej w kwocie 5 rubli złotych. O konieczności uiszczenia takiej opłaty Ministerstwo Spraw Zagranicznych zawiadomi właściwy sąd, który powinien wskazać sumę przesać do kasy konsularnej Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

Od tej opłaty są zwolnione wnioski w sprawach zaginionych jeńców wojennych oraz w sprawach osób poszukiwanych przez sądy karne, wreszcie wnioski osób, które przedstawią świadectwo ubóstwa, wydane przez powołane władze polskie.

Warszawa, dnia 29 października 1924 r.

Minister Sprawiedliwości:
Wł. Wyganowski

PISMO OKÓLNE № 809/II. A./24

w sprawie

wydawnictwa „Informator powszechny Rzeczypospolitej Polskiej”.

Do Panów Prezesów sądów apelacyjnych, okręgowych i Prokuratorów przy tych sądach.

Edward Grabowiecki, redaktor Gazety Administracji i Policji Państwowej, wystąpił do Prezydium Rady Ministrów z prośbą o poparcie jego wydawnictwa „Informator powszechny Rzeczypospolitej Polskiej” przez umożliwienie mu otrzymywania informacji od poszczególnych władz i urzędów. Zadaniem „Informatora” jest dać obraz organizacji naszej administracji państwowej i t. p.

Uznając potrzebę tego rodzaju wydawnictwa, Ministerstwo Sprawiedliwości wskutek pisma Prezydium Rady Ministrów z dnia 23 września 1924 r. № 11880 prosi o udzielanie wspomnianemu wydawnictwu informacji co do organizacji poszczególnych władz i urzędów, ich składu personalnego i t. d., oczywiście w rozmiarach, które odnośna władza uzna za wskazane.

Nadmienia się, że stosownie do zobowiązania p. Grabowieckiego wszystkie władze i urzędy, udzielające mu informacje, otrzymają bezpłatnie po jednym egzemplarzu wydawnictwa.

Warszawa, dnia 4 listopada 1924 r.

Za Ministra:
Dyrektor Departamentu:
Augustynowicz

PISMO OKÓLNE № 810/II. G. S./24

w sprawie

komisowej sprzedaży walut zagranicznych.

Do wszystkich władz asygnujących wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa.

Uzupełniając pismo okólne № 434/G. S./23 (Dz. Urz. № 2/1923) oznajmiam na podstawie pisma Ministerstwa Skarbu z dnia 2 października 1924 r. L. D. K. 4710/W. A. K. co następuje:

Władze i urzędy, które posiadają walutę zagraniczną małowartościową na sumę, przedstawiającą wartość 1/2 złotego lub więcej (np. papierowe dawne marki niemieckie, których relacja nieurzędowa w stosunku do złotego obecnie wynosi 1 zł. = 810.404.044.300 mk. n.) i stanowiącą wpływ na rzecz Skarbu Państwa, a nie własność osób trzecich, odeślą ją do Centralnej Kasy Państwowej, celem komisowej sprzedaży w Banku Polskim ze wskazaniem działu i pa-

rażafu budżetu, na jaki ma być zapisana uzyskana ze sprzedaży tych walut kwota, walutę zaś zagraniczną na sumę, przedstawiającą wartość poniżej 1/2 złotego, komisyjnie zniszczą.

Waluty zagraniczne (ruble sowieckie, ost ruble i inne), nie notowane na giełdzie i nie posiadające żadnej wartości, bez względu na ilość, winny być komisyjnie zniszczone.

Zarządzenie powyższe nie dotyczy depozytów osób prywatnych.

Warszawa, dnia 5 listopada 1924 r.

Minister Sprawiedliwości:
w z. *Siennicki*
Podsekretarz Stanu

PISMO OKÓLNE № 813/III. P. W./24

w sprawie

umów z pracownikami kontraktowymi działów pracy więzień.

Do P.p. Prezesów sądów apelacyjnych w Krakowie, Lwowie i Katowicach, P.p. Prokuratorów przy sądach apelacyjnych w Poznaniu, Toruniu, Krakowie, Lwowie i Katowicach, oraz do P.p. Naczelników więzień w okręgach sądów apelacyjnych w Warszawie, Lublinie i Wilnie.

Ministerstwo Sprawiedliwości w związku z ustaleniem nowego wzoru umowy dla pracowników kontraktowych, obejmującej całokształt uprawnień i obowiązków tych pracowników zgodnie z obowiązującymi ustawami, niniejszem poleca wszelkie umowy z pracownikami kontraktowymi działów pracy więzień, pobierającymi swoje uposażenie z funduszy tychże działów, zmienić zgodnie z wyżej wymienionym wzorem, dołączonym do okólnika № 927/II. O./24 z dnia 19 września 1924 r. (Dzien. Urz. Min. Sprawiedliwości z 1924 r. № 19 str. 492). Do paragrafów powyższego wzoru umowy należy dołączyć oddzielny paragraf 11-szy o brzmieniu następującym: „Umowa niniejsza staje się prawomocna po zatwierdzeniu jej przez Ministerstwo Sprawiedliwości”.

Zestawione umowy podług nowego wzoru powinny być przesłane do Ministerstwa w 3-ch egzemplarzach każda z dołączeniem dawnych umów celem ponownego uzyskania zatwierdzenia Ministerstwa. Warunki umowy t. j. wysokość poborów, termin ich płatności, oraz termin możliwości wypowiedzenia umowy i t. p. powinny być niezmienione.

Pozatem Ministerstwo Sprawiedliwości zawiadamia, że umowy z nowo przyjętymi do działów pracy więzień pracownikami powinny być również zestawiane podług nowego wzoru i przesyłane do Ministerstwa w 3-ch egzemplarzach przy uwzględnieniu wszelkich przepisowych formalności, umieszczonych w okólniku № 516/III. P. W./22 z dn. 3 kwietnia 1922 r. i w piśmie okólnym № 328/III. A./22 z dnia 19 lipca 1922 r. (Dzien. Urz. Min. Sprawiedliwości z 1923 r. № 16 str. 434 i 435).

Jednocześnie Ministerstwo Sprawiedliwości przypomina o konieczności niezwłocznego zawiadamiania Ministerstwa o każdorazowym zwolnieniu ze służby pracowników kontraktowych działu pracy więzień, co dotychczas nie przez wszystkie działy pracy więzień było wykonywane.

Warszawa, dnia 5 listopada 1924 r.

Minister Sprawiedliwości:
w z. *Siennicki*
Podsekretarz Stanu

PISMO OKÓLNE № 815/II. G. S./24

w sprawie

zamiany na obligacje pożyczki konwersyjnej znajdujących się w depozytach kas skarbowych obligacyj pożyczek państwowych z r. 1918 i 1920.

Do wszystkich władz i urzędów wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa.

Na mocy rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 marca 1924 r. o przerechowaniu zobowiązań Skarbu Państwa z tytułu pożyczek państwowych oraz konwersji rzeczonych pożyczek (Dz. U. R. P. z 1924 r. № 27 poz. 274) i rozporządzenia Ministerstwa Skarbu z dnia 7 czerwca 1924 r. o wypuszczeniu 5% państwowej pożyczki konwersyjnej z r. 1924 (Dz. U. R. P. z 1924 r. № 50 poz. 517) Ministerstwo Skarbu zarządziło od dnia 1 września r. b. przeprowadzenie konwersji pożyczek państwowych, wymienionych w wyżej powołanym rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej.

Ze względu na to, iż w kasach skarbowych znajduje się duża ilość depozytów, składających się z omawianych obligacyj, Ministerstwo Skarbu poleca równocześnie kasom skarbowym wymienić wszystkie złożone w kasach obligacje pożyczek państwowych z r. 1918 i 1920 na obligacje pożyczki konwersyjnej.

Zawiadamiając o tem proszę podległe mi władze i instytucje, które posiadają w kasach skarbowych depozyty, składające się z obligacyj pożyczek państwowych, wypuszczonych w r. 1918 i 1920, aby przy przenoszeniu poszczególnych niewydanych pozycji depozytowych do nowozałożonych ksiąg depozytowych na rok 1925 (w myśl § 71 przepisów rachunkowo-kasowych) wszystkie pozycje pożyczek, podlegających skonwertowaniu, oznaczały jako składające się z obligacyj pożyczki konwersyjnej. W wypadkach, w których wymiana obligacyj pożyczek państwowych z r. 1918 i 1920 na obligacje pożyczki konwersyjnej z ważnych powodów nie może być przeprowadzona, władze dysponujące depozytami winny powiadomić o tem właściwą kasę skarbową w nieprzekraczalnym terminie do dnia 20 listopada r. b.

Jednocześnie proszę, aby władze i urzędy, posiadające wspomniane obligacje w depozytach rzeczowych, wymienić je w terminie do 31 grudnia r. b. na obligacje pożyczki konwersyjnej, oczywiście jednak licząc się z tem, czy wymiana (w szczególności o ile odnośny depozyt rzeczowy dotyczy sprawy sądowo-karnej) ze względu na charakter sprawy jest dopuszczalną i nie wpływa na wynik sprawy.

Warszawa, dnia 11 listopada 1924 r.

Minister Sprawiedliwości:

w z. *Siennicki*

Podsekretarz Stanu

K O M U N I K A T

w sprawie wymiany biletów zdawkowych.

Do wiadomości wszystkich władz i urzędów wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa.

Ministerstwo Skarbu L. D. K. 5641/WAK. Warszawa, dnia 25 października 1924 r. Do wszystkich izb skarbowych i Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego w Katowicach (wydział skarbowy).

Na podstawie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 21 października 1924 r. (Dz. U. R. P. z 1924 r. № 94) rozpoczyna się od dnia 1 listopada r. b. wymiana biletów zdawkowych wartości poniżej jednego złotego, a mianowicie: wartości 1 grosza, 5 groszy, 10 groszy, 20 groszy, oraz 50 groszy i trwać będzie do dnia 31 stycznia 1925 r. (włącznie).

Składane do wymiany wyżej wyszczególnione bilety zdawkowe mogą być wymieniane na monety zdawkowe (bilon), bilety zdawkowe jedno i dwuzłotowe oraz na bilety Banku Polskiego.

Zawiadamiając o powyższem Ministerstwo Skarbu poleca zarządzić, aby:

1) podległe kasy z dn. 3 listopada zaprzestały zupełnie wydawania biletów zdawkowych, podlegających wymianie;

2) dokonywały wymiany każdej ilości przedkładanych biletów zdawkowych w terminie od 3 listopada 1924 r. do 31 stycznia 1925 r., żądając tylko od osób wymieniających, aby przedkładane bilety były posortowane według wartości i ułożone w wiązki;

3) wymienione bilety zdawkowe unieważniały za pomocą przedziurawienia w dwóch, ewentualnie w czterech miejscach (1 gr. i 5 groszowe);

4) w miarę uzbierania przez kasy większych ilości wymienionych biletów zdawkowych odsyłały je (oczywiście po uprzednim unieważnieniu) do właściwych oddziałów Banku Polskiego, tytułem nadwyżki kasowej, na rachunek właściwej kasy zasilającej;

5) ewentualne koszty przesyłki i opakowania zarachowywały w zwykłym trybie;

6) ostatnią przesyłkę wymienionych biletów zdawkowych do właściwego Oddziału Banku Polskiego skutecznily w nieprzekraczalnym terminie do dnia 10 lutego 1925 r. Za Ministra Skarbu: *Czuderna* Dyrektor Departamentu Kasowego.

K O M U N I K A T

w sprawie fałszywych banknotów 10-cio złotych.

W oddziale Banku Polskiego w Krakowie zatrzymano fałszyfikat biletu bankowego 10-cio złotowego.

TYP I.

Fałszyfikat ten wykonany jest na papierze zwyczajnym, bibulastym, o odcieniu brudno-białym.

Kolory farb brązowe, ciemno i jasno-fioletowe, występują niewyraźnie (brudne) jakgdyby fałszerz chciał nadać biletowi wygląd egzemplarza prawdziwego, lecz wyblakłego.

Strona przednia.

Wizerunek Tadeusza Kościuszki, wykonany drukiem w lewym medaljonie, nie wykazuje prawidłowych cieniowań, wskutek czego twarz jest bez wyrazu; w prawym zaś medaljonie znak wodny wykonano nieudolnie, za pomocą druku, rysy twarzy odmienne.

Druk oraz podłoże górnej ramki pośrodku biletu i prostokątnych tabliczek pod medaljonami przerywane występują niewyraźnie w kolorze brudno-fioletowym, podczas gdy na biletie autentycznym wykonanie tych szczegółów jest czyste w kolorze ciemno-fioletowym.

Kontury wachlarza z liści dębowych u dołu obrazu uwydatniają się plastycznie, jak na bilecie autentycznym, mimo wyblakłości kolorów.

Podpisy odmienne, przerywane.

Numeracja: cyfry odmienne.

Strona odwrotna.

Rysunki z ozdobnych liści i godeł przemysłu, handlu i rolnictwa, oraz rogów obfitości, wskutek niewłaściwych cieniowań, nie uwydatniają się tak jaskrawo, jak na bilecie autentycznym.

Druk białymi literami w medaljonie prawym jest grubszy, o konturach zamazanych—a samo podłoże wykonane farbą jasno-brązową, wobec czego nie występuje tak czysto i przejrzysto, jak na bilecie autentycznym.

Rysunek liści dębowych po bokach cyfry „10” mimo wyblakłych kolorów, zupełnie wyraźny. Bank Polski, Skarbiec Emisyjny m. p. *Orczykowski* m. p. *Kaczkowski*.

K O M U N I K A T

w sprawie trybu wypłat gotówkowych.

Do wiadomości wszystkich władz i urzędów.

Ministerstwo Skarbu L. D. K. 5704/WAK. Warszawa, dnia 27 października 1924 r. Do wszystkich Izb skarbowych i Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (wydział skarbowy).

W ślad okólnika tutejszego z dnia 18 października r. b. L. D. K. 5573/WAK. poleca się izbom zarządzić, aby podległe kasy skarbowe dokonywały wszelkiego rodzaju wypłat a w szczególności wypłaty poborów urzędniczych za listopad r. b. i następne miesiące w gotówce według następujących norm:

10% sumy przypadającej do wypłaty jednej osobie, należy wypłacić w bilonie metalowym,

30% — w biletach zdawkowych (1 i 2-złotowych),

60% — w biletach Banku Polskiego.

W związku z powyższem kasy zasilające winny żądać od oddziałów Banku Polskiego wysyłania zasilków dla kas zasilanych w odpowiednich odcinkach banknotów tudzież w stosownej ilości bilonu i biletów zdawkowych jedno i dwu-złotowych. Za Ministra Skarbu: *Czauderna* Dyrektor Departamentu Kasowego.

Z A W I A D O M I E N I A.

Wykaz nieobsadzonych etatów w dniu 1 listopada 1924 r. w apelacjach: warszawskiej, lubelskiej i wileńskiej.

№ porządkowy		Ilość nieobsadzonych etatów:							Notariuszów
		Prezesów	Wiceprezesów	Sędziów			Prokuratorów	Podprokuratorów	
				Sąd. Naj. wzgl. Ap., Ok.	Śledczych	Pokoju			
1	Sąd Najwyższy	—	—	1	—	—	1	—	—
2	„ Apel. w Warszawie . . .	—	—	—	—	—	—	—	—
3	„ „ „ Lublinie	—	—	—	—	—	—	—	—
4	„ „ „ Wilnie	—	—	—	—	—	—	—	—
5	„ Okręg. w Białej.	—	—	—	—	—	—	—	—
6	„ „ „ Białymstoku . . .	—	—	—	—	—	—	—	—
7	„ „ „ Kaliszu	—	—	1	—	—	—	—	—
8	„ „ „ Łomży	—	—	—	—	—	—	—	—
9	„ „ „ Łodzi	—	—	—	—	—	—	—	1 (Łęczycza)
10	„ „ „ Mławie	—	—	1	—	1	—	—	—
11	„ „ „ Płocku	—	—	—	—	—	—	—	—
12	„ „ „ Siedlcach	—	—	—	—	—	—	—	—
13	„ „ „ Suwałkach	—	—	—	—	—	—	—	1 (Augustów)
14	„ „ „ Sosnowcu	—	—	—	—	1	—	—	—
15	„ „ „ we Włocławku	—	—	1	—	—	—	—	—
16	„ „ „ w Warszawie	—	—	—	—	—	—	—	—
17	„ „ „ Kielcach	—	—	—	—	1	—	—	—
18	„ „ „ Lublinie	—	—	—	—	—	—	—	—
19	„ „ „ Piotrkowie	—	—	—	—	—	—	—	—
20	„ „ „ Radomiu	—	—	—	—	—	—	—	—
21	„ „ „ Zamościu	—	—	2	—	1	—	—	—
22	„ „ „ Wilnie	—	—	—	—	1	—	—	—
23	„ „ „ Grodnie	—	—	—	1	—	—	—	—
24	„ „ „ Łucku	—	—	3	1	1	—	—	—
25	„ „ „ Pińsku	—	—	—	1	—	—	1	—
26	„ „ „ Nowogrodku	—	—	—	—	—	—	—	—
27	„ „ „ Równem	1	1	3	—	—	1	—	—

RUCH SŁUŻBOWY W SĄDOWNICTWIE.

Mianowani: Jan Zieliński, radca Prok. Gen. R. P. — sędzią sądu okręgowego w Zamościu, dnia 29 września 1924 r.; Wacław Irzyłowski — sędzią sądu okręgowego we Włocławku, dnia 29 września 1924 r.; Wacław Henryk Laskowski, sędzia sądu okręgowego w Warszawie — sędzią sądu apelacyjnego w Warszawie, dnia 29 września 1924 r.; Włodzimierz Teodor Kenig, Naczelnik Wydziału w Ministerstwie Sprawiedliwości — podprokuratorem przy sądzie apelacyjnym w Warszawie, dnia 3 października 1924 r.; Stefan Zieliński, sędzia sądu okręgowego w Warszawie — wiceprezesem sądu okręgowego w Warszawie, dnia 3 października 1924 r.; Edward Rybasiewicz, podprokurator przy sądzie okręgowym w Wilnie — sędzią sądu okręgowego w Wilnie, dnia 3 października 1924 r.; Alfred Antoni Josse, prokurator przy sądzie okręgowym w Bydgoszczy — podprokuratorem przy sądzie apelacyjnym w Poznaniu, dnia 9 października 1924 r.; Władysław Odynec — sędzią śledczym zapasowym w okręgu sądu okręgowego w Lublinie, dnia 11 października 1924 r.; Stanisław Dulkowski, sekretarz sądu okręgowego w Łodzi — komornikiem sądowym w Łodzi, dnia 11 października 1924 r.; Zbigniew Jaroszewski, sędzia śledczy na powiat kosowski, w okręgu sądu okręgowego w Grodnie — sędzią pokoju w Ostrołęce, w okręgu sądu okręgowego w Łomży, dnia 11 października 1924 r.; Leopold Jastrzębski, aplikant w Poznaniu — sędzią powiatowym w Wągrowcu, dnia 13 października 1924 r.; Piotr Giecewicz, sędzia śledczy II rew. pow. Łuninieckiego — podprokuratorem przy sądzie okręgowym w Pińsku, dnia 13 października 1924 r.; Jan Haber, asesor sądowy w Poznaniu — sędzią powiatowym w Poznaniu, dnia 18 października 1924 r.; Stanisław Dziejul — sędzią śledczym zapasowym w Łucku, dnia 21 października 1924 r.; Jan Jerzy Bukowski — sędzią pokoju w Szereszewie, w okręgu sądu okręgowego w Grodnie, dnia 21 października 1924 r.; Jan Łucki, sędzia powiatowy w Brzesku — sędzią sądu okręgowego w Tarnowie, dnia 21 października 1924 r.; Juljan Potępa, podprokurator przy sądzie okręgowym w Tarnowie — sędzią sądu okręgowego w Tarnowie, dnia 21 października 1924 r.; Wilhelm Immerdauer, sędzia pow. w Łańcucie — sędzią sądu okręgowego w Tarnowie, dnia 21 października 1924 r.; Janusz Olchowicz, 7 października 1924 r., Saturnin Wolski, 13 października 1924 r., Kazimierz Tarkowski, Włodzimierz Araszkievicz, 14 października 1924 r., Antoni Ziolkowski, Eugeniusz Skirgajło, Ignacy Koerner, 18 października 1924 r., Jakób Chaskielewicz, 21 października 1924 r. — aplikantami w okręgu sądu apelacyjnego w Warszawie; Stanisław Stachurski — aplikantem w okręgu sądu apelacyjnego w Lublinie, dnia 18 października 1924 r.; Stefan Gmyr — st. kancelistą sądu okręgowego w Grodnie X gr. upos., od 1 lipca 1924 r. (23 czerwca 1924 r.); Dezyderjusz Cyran — st. kancelistą sądu okręgowego w Grodnie X gr. up., od 1 lipca 1924 r. (23 czerwca 1924 r.); Bronisław Zukowski — st. kancelistą sądu okręgowego w Grodnie X gr. up., od 1 lipca 1924 r. (30 czerwca 1924 r.); Piotr Kuppa — kancelistą sądu pokoju w Berezie-Kartuskiej XI gr. up. (9 kwietnia 1924 r.); Mieczysław Sigillewski — kancelistą sądu pokoju I okr. w Grodnie XI gr. up. (23 września 1924 r.); Helena Jastrzebska — kancelistką sądu okręgowego w Grodnie XI gr. upos. (12 lipca 1924 r.); Władysław Goetz — kancelistą sądu okręgowego w Grodnie XI gr. upos. (25 lipca 1924 r.); Helena Trubnianka — kancelistką sądu okręgowego w Grodnie XI gr. upos. (23 września 1924 r.); Franciszek Sadowski — gońcem sądu pokoju w Dereczynie XVI gr. upos. (17 kwietnia 1924 r.).

Delegowani: Tadeusz Bruśnicki, aplikant w okręgu sądu apelacyjnego w Warszawie — delegowany do sprawowania zast. czynności podprokuratora przy sądzie okręgowym w Kaliszu, dnia 2 października 1924 r.; Stefan Ciświcki,

aplikant w okręgu sądu apelacyjnego w Lublinie — delegowany do sprawowania zast. czynności sędziego pokoju i sędziego śledczego w okręgu sądu okręgowego w Lublinie, dnia 11 października 1924 r.; Kazimierz Poths, aplikant w okręgu sądu apelacyjnego w Warszawie — delegowany do sprawowania zast. czynności sędziego śledczego w okręgu sądu okręgowego w Warszawie, dnia 18 października 1924 r.

Przeniesieni: Adolf Olszewski, podprokurator przy sądzie okręgowym w Pińsku — na także stanowisko podprokuratora przy sądzie okręgowym w Grodnie, dnia 13 października 1924 r.; Mikołaj Grigorjew, sędzia śledczy na powiat gostyński w okręgu sądu okręgowego w Płocku — na także stanowisko sędziego śledczego sądu okręgowego w Siedlcach z siedzibą w Żelechowie, dnia 13 października 1924 r.; Andrzej Targoński, sędzia pokoju II okr. w Lubartowie — na także stanowisko sędziego pokoju w Lubartowie, dnia 17 października 1924 r. z dniem 1 października 1924 r.; Wojciech Ziemiński, sędzia pokoju II rew. w Pińczowie — na także stanowisko sędziego pokoju zapasowego w Bodzentynie, w okręgu sądu okręgowego w Kielcach, dnia 17 października 1924 r.; Teodor Kornberger, sędzia pokoju I okręgu w Lubartowie — na także stanowisko sędziego pokoju w Lubartowie w okręgu sądu okręgowego w Lublinie, dnia 18 października 1924 r.; Ferdynand Agath, sędzia sądu okręgowego w Rzeszowie — na także stanowisko sędziego sądu okręgowego w Wadowicach, dnia 21 października 1924 r.

Zwolnieni: Na mocy art. 42 punktu p końcowego ust. i art. 45 Tymczasowych Przepisów służbowych z dnia 11 czerwca 1918 r. (Dz. Praw № 6/1918). Włodzimierz Gorbaczew, sędzia śledczy sądu okręgowego w Łodzi, dnia 13 października 1924 r. z dniem 30 listopada 1924 r.

Zgodnie z podaniem: Stanisław Przysiecki, sędzia komisoryjny w Toruniu, dnia 7 października 1924 r. z dniem 31 października 1924 r.; Stanisław Łukasz Rumszewicz, sędzia pokoju w Kraśniku w okręgu sądu okręgowego w Lublinie, dnia 11 października 1924 r.; Olga Bardachowa, aplikantka w okręgu sądu apelacyjnego w Warszawie, dnia 17 października 1924 r.

Przeniesieni w stan spoczynku: zgodnie z podaniem: Ernest Ferens, sędzia sądu okręgowego w Grudziądzu, dnia 14 października 1924 r. z dniem 31 października 1924 r.; Władysław Moczyłowski, naczelnik sądu powiatowego w Kościerzynie, dnia 14 października 1924 r. z dniem 31 grudnia 1924 r.; Zygmunt Łopiński, kierownik oddziału rachunkowego przy sądzie apelacyjnym w Poznaniu, dnia 18 października 1924 r.; Czesław Obtulowicz, sędzia sądu okręgowego w Poznaniu, dnia 18 października 1924 r.; Maksymilian Rosenstein, sędzia sądu okręgowego we Lwowie, dnia 15 października 1924 r.; Leon Sas-Bereznicki, sędzia sądu okręgowego w Złoczowie, dnia 14 października 1924 r.

Zmarli: Dr. Leon Jasiewicz, sędzia sądu apelacyjnego w Krakowie, dnia 2 sierpnia 1924 r.; Dyonizy Niementowski, sędzia sądu okręgowego w Samborze, dnia 14 sierpnia 1924 r.; Jan Tomasz Garczewski, sędzia sądu okręgowego w Tarnowie, dnia 14 sierpnia 1924 r.; Ernest Truskolaski, sędzia sądu okręgowego w Krakowie, dnia 31 sierpnia 1924 r.; Karol Weigelt, sędzia sądu okręgowego w Kielcach, dnia 28 września 1924 r.; Józef Witold Pietkiewicz, sędzia pokoju w Szereszewie, w okręgu sądu okręgowego w Grodnie, dnia 20 września 1924 r.; Wacław Łaszkievicz, sędzia sądu okręgowego we Włocławku, dnia 12 października 1924 r.; Karol Starzyński, sędzia pokoju w Myszyńcu, w okręgu sądu okręgowego w Łomży, dnia 21 października 1924 r.

W WIĘZIENICTWIE.

Mianowani: Stanisław Bartnicki, st. kancelista przy więzieniu w Sandomierzu—inspektorem III kl. w charakterze naczelnika więzienia w Biłgoraju od dnia 1 lipca 1924 r.; Aleksander Wojtalik, st. dozorca przy więzieniu w Suwałkach—inspektorem III kl. przy więzieniu w Łomży od dnia 1 lipca 1924 r.; Aleksander Łoza, mł. dozorca przy więzieniu w Lublinie, st. kancelistą tegoż więzienia od dnia 1 lipca 1924 r.; Apolinary Chmielowiec, st. kancelista przy więzieniu w Wilejce—inspektorem III kl. przy więzieniu w Wilnie od dnia 1 lipca 1924 r.; Eustachy Szymański, st. kancelista przy więzieniu w Kowlu—inspektorem III kl. tegoż więzienia od dnia 1 lipca 1924 r.; Bronisław Mackiewicz, inspektor III kl. przy więzieniu w Wilnie na Łukiszkach—inspektorem II kl. tegoż więzienia od dnia 1 lipca 1924 r.; Fryderyk Angermayer, p. obowiązki inspektora III kl. przy więzieniu w Grodnie—inspektorem III kl. więzienia w Równem od dnia 1 lipca 1924 r.

Przeniesieni: Jan Wilhelm, inspektor III kl., naczelnik więzienia w Olkuszu—inspektorem III kl. w charakterze naczelnika więzienia w Mławie od dnia 1 października 1924 r.; Włodzimierz Hermanowski, sekretarz więzienia w Łucku—inspektorem III kl. w charakterze naczelnika więzienia w Olkuszu od dnia 1 października 1924 r.; Leonard Martynowski, inspektor II kl., naczelnik więzienia w Krzemieńcu—inspektorem III kl. więzienia w Łodzi przy ul. Kopernika od dnia 1 października 1924 r.; Artur Kramkowski, inspektor III kl. więzienia w Łodzi przy ul. Kopernika—inspektorem III kl. przy więzieniu w Grodnie od dnia 1 października 1924 r.; Sławomir Berdzewski, inspektor II kl. przy więzieniu w Białymstoku, inspektorem II kl. w charakterze naczelnika więzienia w Słonimie od dnia 1 września 1924 r.; Jan Dutkiewicz, sekretarz więzienia w Kielcach—inspektorem III kl. więzienia w Kaliszu od dnia 1 października 1924 r.; Antoni Talarek, inspektor więzienia w Łomży—inspektorem II kl. w charakterze naczelnika więzienia w Krzemieńcu od dnia 1 października 1924 r.; Walenty Piotrowski, inspektor I kl., kierownik zakładu w Wielucianach—inspektorem II kl. przy więzieniu w Łomży od dnia 1 października 1924 r.; Jan Feliks Czekajło, inspektor II kl., naczelnik więzienia w Ostrołęce—inspektorem II kl. przy więzieniu w Łomży od dnia 1 października 1924 r.; Władysław Adamczyk, p. o. inspektora III kl. przy więzieniu w Grodzisku—p. o. inspektora III kl. przy więzieniu w Nowogrodku, z oddelegowaniem do Departamentu Karnego od dnia 1 października 1924 r.; Marcei Dąbrowski, inspektor II kl. przy więzieniu w Mokotowie—do więzienia przy ul. Dzielnej od dnia 1 września 1924 r.; Konstancy Nasiorowski, inspektor II kl. więzienia przy ul. Dzielnej 24 w Warszawie—do więzienia w Mokotowie od dnia 1 września 1924 r.; Stefan Dąbrowski, inspektor II kl. przy więzieniu na Długiej 52 w Warszawie—do więzienia w Mokotowie od dn. 1 września 1924 r.; Teofil Morys, inspektor II kl. więzienia przy ul. Dzielnej 24 w Warszawie do więzienia przy ul. Długiej 52 od dnia 1 września 1924 r.; Karol Kapuściński, inspektor I kl., naczelnik więzienia w Radomiu—inspektorem I kl. w charakterze naczelnika więzienia w Sandomierzu od dnia 1 września 1924 r.; Jan Romanienko, inspektor III kl. przy więzieniu w Łęczycy—inspektorem III kl. przy więzieniu w Siedlcach od dnia 1 października 1924 r.; Tadeusz Stelczyk, inspektor II kl. przy więzieniu w Siedlcach—inspektorem III kl. przy więzieniu w Łęczycy od dnia 1 października 1924 r.; Faustyn Czachowicz, inspektor I kl., naczelnik więzienia w Sandomierzu—inspektorem I kl. w charakterze naczelnika więzienia w Radomiu od dnia 1 września 1924 r.; Władysław Szkiłdź, inspektor III kl. przy więzieniu w Lublinie—inspektorem III kl. więzienia w Wilnie na Łukiszkach od dnia 1 września 1924 r.; Zygmunt Grabowski, inspektor II kl. przy więzieniu w Łodzi—inspektorem II kl. więzienia w Mokotowie od dnia 1 września 1924 r.; Michał Krukowski, inspektor II kl. przy więzieniu w Łomży—

inspektorem II kl. więzienia na Św. Krzyżu od dnia 1 lipca 1924 r.; Kazimierz Majewski, inspektor II kl. przy więzieniu w Sieradzu—inspektorem II kl. więzienia w Wiśniczu od dnia 1 czerwca 1924 r.; Stanisław Cichecki inspektor III kl. przy więzieniu w Równem—inspektorem III kl. więzienia w Łucku od dn. 1 lipca 1924 r.; Józef Jankowski, inspektor II kl., naczelnik więzienia w Biłgoraju—inspektorem II kl. w charakterze naczelnika więzienia w Ostrołęce od dnia 1 lipca 1924 r.; Józef Wolan inspektor II kl. przy więzieniu w Wilnie na Łukiszkach—inspektorem II kl. więzienia w Piotrkowie od dn. 1 września 1924 r.; Edmund Szware, inspektor więzienia we Wronkach—inspektorem III kl. przy więzieniu w Piotrkowie od dnia 1 sierpnia 1924 r.; Ernest Nowakowski, inspektor III kl. przy więzieniu w Pułtusku—inspektorem III kl. przy więzieniu w Brześciu n/B. od dnia 1 października 1924 r.; Józef Kaftański, inspektor II kl. przy więzieniu w Brześciu—inspektorem II kl. przy ul. Dzielnej 24 w Warszawie od dnia 1 października 1924 r.; Mieczysław Cabanowski, inspektor III kl. przy więzieniu w Kaliszu—inspektorem III kl. więzienia w Łodzi od dnia 1 października 1924 r.

Delegowani: Marjan Wołągiewicz, p. o. kancelisty przy więzieniu w Busku od dnia 1 października 1924 r.; Henryk Łaszcz, p. o. st. kancelisty więzienia przy ul. Długiej 52 w Warszawie od dnia 1 listopada 1924 r.; Adam Zawinowski, p. o. st. kancelisty przy więzieniu w Białymstoku—p. o. st. kancelisty więzienia w Słonimie od dnia 1 czerwca 1924 r.

Zwolnieni: Alicja Bielińska, st. kancelistka przy więzieniu w Warszawie, Długa 52 na własną prośbę od dnia 1 listopada 1924 r.; Henryk Łaszcz, inspektor II kl. przy więzieniu w Radomiu, z powodu redukcji od dnia 1 października 1924 r.; Marjan Wołągiewicz, inspektor III kl. przy więzieniu w Chęcinach, z powodu redukcji od dnia 1 października 1924 r.; Mieczysław Wasiukiewicz, inspektor II kl. przy więzieniu w Piotrkowie, z powodu redukcji od dnia 1 października 1924 r.; Waław Pazuś, inspektor III kl. przy więzieniu w Piotrkowie na własną prośbę od dnia 31 lipca 1924 r.; Waław Krzemieński, inspektor II kl. przy więzieniu w Wilnie na Łukiszkach z powodu redukcji od dnia 30 czerwca 1924 r.

Przeniesieni do emerytury: Aleksander Kulbabiński, inspektor II kl. przy więzieniu na Św. Krzyżu od dnia 1 czerwca 1924 r.; Włodzimierz Kulik, inspektor III kl. przy więzieniu w Łucku od dn. 30 czerwca 1924 r.; Józef Piekutowski, inspektor II kl. przy więzieniu w Łucku od dnia 30 czerwca 1924 r.

ADWOKATURA:

W Okręgu Izby Adwokackiej w Krakowie.

Wpisani na listę adwokatów:

Dr. Aleksander Adler z siedzibą w Krakowie,
Dr. Roman Mieczysław 2 im. Hell z siedzibą w Krakowie,
Dr. Franciszek Zaremba z siedzibą w Tarnowie,
Dr. Józef Bulanda z siedzibą w Zakopanem,
Dr. Franciszek Skiba z siedzibą w Krakowie.

Zgłosili zamiar przesiedlenia się:

Dr. Jakób Kolarski adwokat w Rymanowie do Żmigrodu,
Dr. Henryk Hollaender, adwokat w Tarnowie z Tarnowa do Krakowa, jego substytutem ustanowiony został adwokat w Tarnowie Dr. Wilhelm Maschler.

Przeniósł siedzibę urzędową:

Dr. Marek Druks z Mikołajowa n/Dn. do Pruchnika.

Zrezygnowali z urzędu:

Dr. Stanisław Koneczny w Krakowie, a substytutem jego ustanowiony został Dr. Bolesław Rozmarynowicz adwokat w Krakowie,
Dr. Stanisław Druks w Krakowie, a substytutem jego ustanowiony został adwokat Dr. Artur Glasner w Krakowie.

Zmarli:

Aszer Ornstein adwokat w Pruchniku, substytutem jego ustanowiony został adwokat Dr. Bernard Burstin w Pruchniku,
Dr. Karol Dawid adwokat w Nowym Sączu, a substytutem jego ustanowiony został adwokat Dr. Maurycy Körbl w Nowym Sączu.

W Okręgu Izby Adwokackiej we Lwowie.

Wpisani na listę adwokatów:

Dr. Adolf Gewandter i Dr. Herman Werberg obaj z siedzibą we Lwowie,
Dr. Jan Chryczyk z siedzibą w Brzeżanach,
Dr. Chaim Ebner z siedzibą w Czortkowie,
Dr. Uzael Holder z siedzibą w Stanisławowie,
Dr. Febus Rubinfeld z siedzibą w Żółkwi,
Dr. Maksymiljan Aszkenazy z siedzibą w Kołomyi,
Dr. Michał Bodnar z siedzibą w Kossowie,
Dr. Marjan Kozakiewicz z siedzibą w Buczaczu,
Dr. Marek Adolf Schall z siedzibą w Nadwórnej,
Dr. Kajetan Stroński z siedzibą we Lwowie.

Zgłosili zamiar przesiedlenia się:

Dr. Samuel Stern adwokat z Radłowa do Nowego Sącza, substytutem jego ustanowiony został Dr. Bertold Stern adwokat w Nowym Sączu,
Dr. Jakób Klar adwokat z Zmigrodu do Tarnowa, substytutem jego ustanowiony został Dr. Abraham Menasse w Jaśle,
Dr. Edmund Brill z Chodorowa do Lwowa,
Dr. Baruch Weissman ze Lwowa do Zaleszczyk.

Przesiedlili się:

Dr. Leszek Majewski z Rawy Ruskiej do Lwowa,
Dr. Celestyn Fried ze Śniatyna do Kossowa,
Dr. Stefan Witwicki ze Lwowa do Drohobycza,
Dr. Włodzimierz Lewicki z Kopyczyniec do Halicza,
Dr. Iwan Kałyn z Halicza do Tarnopola,
Dr. Leon Brill z Sokala do Lwowa.

Wykreśleni z listy adwokatów:

Dr. Feliks Godowski w Szczercu,
Dr. Feliks Gromicki w Podwołoczyskach,
Dr. Joachim Krug w Haliczu,

Dr. Karol Adam Kiełbiński we Lwowie,
Dr. Kazimierz Krechowiecki we Lwowie,
Dr. Eugenjusz Nawarski we Lwowie,
Dr. Albin Padalewski w Haliczu,
Dr. Jan Schenk we Lwowie,
Dr. Bronisław Sikorski w Chodorowie,
Dr. Mieczysław Skałkowski we Lwowie,
Dr. Michał Zaderecki we Lwowie.

Zmarli:

Dr. Stanisław Zbyszewski we Lwowie,
Dr. Natan Stein w Zbarażu.

W Okręgu Izby Adwokackiej w Samborze.

Wpisany na listę adwokatów:

Dr. Jan Błażkiewicz z siedzibą w Drohobyczu.

K O N K U R S Y :

Opróżniły się posady prowadzących księgi gruntowe, z uposażeniem IX stopnia służbowego w sądach okręgowych we Lwowie i Kołomyi. Podania kompetencyjne o te posady, lub przy innych sądach w międzyczasie opróżnić się mogące, wnosić należy do dnia 18 listopada 1924 r., w drodze służbowej do prezesa sądu apelacyjnego we Lwowie.

Opróżniły się posady oficjałów kancelaryjnych z uposażeniem X stopnia służbowego w sądach okręgowych we Lwowie i Tarnopolu, oraz w sądach powiatowych w Haliczu, Jabłonowie, Łopatynie i Nowem siole.

Podania kompetencyjne o te posady lub przy innych sądach w międzyczasie opróżnić się mogące, wnosić należy do dnia 18 listopada 1924 r., w drodze służbowej do prezydium sądu apelacyjnego we Lwowie.

Opróżniły się posady starszych oficjałów kancelaryjnych z uposażeniem IX stopnia służbowego w sądzie apelacyjnym we Lwowie, w sądach okręgowych we Lwowie, Czortkowie, Kołomyi, Samborze, Stanisławowie, Stryju, Tarnopolu i w sądach powiatowych w Brzozowie, Dobromilu, Drohobyczu, Haliczu, Husiatynie z siedzibą w Kopyczyńcach, Janowie, Kulikowie, Mikulińcach, Olesku, Tłustem i Trembowli.

Podania kompetencyjne o te posady lub przy innych sądach w międzyczasie opróżnić się mogące, wnosić należy do dnia 18 listopada 1924 r., w drodze służbowej do prezesa sądu apelacyjnego we Lwowie.

Opróżniły się posady kancelistów z uposażeniem XI stopnia służbowego w sądach powiatowych w Cieszanowie, Mikołajowie, Miżankowicach i Sokalu.

Podania kompetencyjne o te posady lub przy innych sądach w międzyczasie opróżnić się mogące, wnosić należy do dnia 18 listopada 1924 r., w drodze służbowej do prezydium sądu apelacyjnego we Lwowie.

Opróżniły się posady asystentów kancelarji z uposażeniem XI stopnia służbowego, w sądach okręgowych we Lwowie, Brzeżanach, Tarnopolu i Złoczowie.

Podania kompetencyjne o te posady lub przy innych sądach w międzyczasie opróżnić się mogące, wnosić należy do dnia 18 listopada 1924 r., w drodze służbowej do prezesa sądu apelacyjnego we Lwowie.

Opróżniły się posady starszych naczelników kancelarji, z uposażeniem IX stopnia służbowego w sądach okręgowych w Brzeżanach, Samborze, Stryju, Stanisławowie i Tarnopolu.

Podania kompetencyjne o te posady lub przy innych sądach w międzyczasie opróżnić się mogące, wnosić należy do dnia 18 listopada 1924 r., w drodze służbowej do prezesa sądu apelacyjnego we Lwowie. Podania wniesione po konkursie, nie będą brane pod rozwagę.

Opróżniła się posada naczelnika kancelarji, z uposażeniem X stopnia służbowego we Lwowie.

Podania kompetencyjne o tę posadę lub przy innych sądach w międzyczasie opróżnić się mogące, wnosić należy do dnia 18 listopada 1924 r. w drodze służbowej do prezesa sądu apelacyjnego we Lwowie.

Opróżniła się posada wiceprezesa sądu okręgowego w Złoczowie.

Kompetenci o tę lub o taką samą posadę, która może się opróżnić w innym sądzie okręgowym w okręgu lwowskiego sądu apelacyjnego, wniosą udokumentowane podania do dnia 20 listopada 1924 r. na ręce prezesa sądu apelacyjnego we Lwowie.

SPROSTOWANIA:

W Dz. Urzęd. № 21 z 1924 r. w piśmie okólnem № 797/III P. W./24 w sprawie umów na wynajem robocizny więźniów, należy sprostować:

Na str. 540, poz. 5 punkt 1: dodać na końcu tego punktu następujące słowa: „zgodnie z obowiązującą ostateczną minimalną kalkulacyjną oceną pracy więźnia”.

Na str. 540, poz. 5 punkt 2: dodać na końcu tego punktu następujące słowa: „zgodnie z najniższą ceną wynajmu pracy więźnia”.

Na str. 542 wiersz 13 od góry: zamiast „szematycznie” winno być „automatycznie”.

Na str. 543 wiersz 33 od góry: zamiast „niebezpieczeństwo” winno być „bezpieczeństwo”.

W Dz. Urzęd. № 21 z 1924 r. w okólniku № 943/I. U./24 w sprawie traktowania spadków amerykańskich zaszły następujące omyłki:

W ustępie pierwszym okólnika w wierszu 2 zamiast „wpląciły” winno być „wypłaciły”.

W ustępie trzecim okólnika wiersz 4 i 5 zamiast „oraz zażądania od tych osób podpisania nadesłanych kwitów i sądowego legalizowania podpisów...” winny opiewać „oraz o zażądanie od tych osób podpisania nadesłanych kwitów i sądowe legalizowanie podpisów...”